

Het geheim van Rose

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440585

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met

Uitgeverij Dutch Venture Publishing

© 2023 Kirsty Ferry

Oorspronkelijke titel: *A secret Rose*

Vertaling: Julia Korenberg

Vertaling gedicht: Berry Minkman

Tekstredactie: Berry Minkman en Marieke Veringa

Illustraties: Mariska Maas (Rubre Art)

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

*Voor mijn opa en oma,
Fred en Maisie Simpson – of,
om mijn oma haar volledige naam te geven:
May Blanche;
in de familie onder haar koosnaam ook wel
bekend als ‘The Duchess’.*

Voorwoord

Ik begon met het schrijven van dit boek – of een versie ervan, althans – in 1997. In die tijd was ik (en dat ben ik nog steeds) een grote fan van Victoria Holt en haar *gothic romances* en ik dacht dat ik net zo kon schrijven als zij. Dat kon ik niet. Daarom heb ik het verhaal uitgeprint, het aan elkaar geniet, er een nepboek van gemaakt met een afbeelding van een meisje dat uit een raam leunt, getiteld *The Dreamer*, en het vervolgens een aantal jaren in een plastic mapje met een ringband laten rondslingeren. Vorig jaar ben ik na vele mislukte pogingen om het boek nieuw leven in te blazen eindelijk begonnen het op de juiste manier te herschrijven. Zoals je je kunt voorstellen, komt er niet echt veel uit het oorspronkelijke manuscript in voor, zeker niet als je bedenkt dat het origineel zich in Schotland afspeelde, maar ik ben blij dat ik het leesbaar heb gemaakt – en eindelijk tot een ‘echt’ boek heb omgebouwd!

Het oorspronkelijke verhaal was heel kort en gewoon een versie van de historische draad in dit verhaal; toen ontdekte ik het gedicht “My Last Duchess” van Robert Browning en had ik plotseling een manier om het hele verhaal te omlijsten. En het ‘groeide en groeide’, zoals ze zeggen. Ik hoop dat je geniet van het lezen van deze vernieuwde versie en dat dit het decennialange wachten waard was!

Mijn dank gaat natuurlijk uit naar mijn geweldige uitgeverij Choc Lit, die me aanmoedigde door te gaan en me hielp het te ontrafelen, door als beschermengelen in te springen op een moment dat ik helemaal vastzat met het idee en alles wilde weggooien. Het is gewoon zo fijn om te kunnen zeggen dat ik weer een volledige roman af heb. Ook wil ik mijn grote dank uitspreken aan het panel dat deze roman in een mum van tijd met een volmondig “ja” heeft goedgekeurd: Elena B, Dimi E, Donna M, Jenny M, Karen M, Wendy S, Jo O, Gill L, Carol F, Joy S, Sharon W, Vanessa W, Sharon D en Lucie W.

Tot slot, zoals altijd, dank aan mijn familie die me aan de slag liet gaan toen het idee een-

maal “klikte” en me voorzag van chocolade,
wijn en koffie in verschillende hoeveelheden
als en wanneer de gelegenheid daarom vroeg!
Dank jullie wel!

*... She had
A heart – how shall I say? – too soon made
glad,
Too easily impressed; she liked whate’er
She looked on, and her looks went every-
where...
...Oh, sir, she smiled, no doubt,
Whene’er I passed her; but who passed
without
Much the same smile? This grew; I gave
commands;
Then all smiles stopped together. There she
stands
As if alive.*

In dit fragment van “My Last Duchess” van Robert Browning leidt een Italiaanse hertog een bezoeker rond die komt onderhandelen over het voorgenomen huwelijk tussen de hertog en zijn nieuwe bruid. Hij wil duidelijk ma-

ken wat hij van zijn nieuwe vrouw verwacht en vertelt daarom over zijn vorige vrouw. Hij laat hem haar portret zien.

Alles maakte mijn vorige hertogin blij, haar hart was – wat zal ik zeggen – te snel bewogen; alles wat ze zag ontroerde haar en haar blik ging alle kanten op.

Begrijp me goed, als ze mij zag glimlachte ze naar me, altijd weer,

maar anderen schonk ze dezelfde glimlach! Het werd steeds erger; ik moest er iets aan laten doen

en toen glimlachte ze niet meer.

Dat is haar portret; 't is net alsof ze nog leeft

PENCRADOC, CORNWALL, HEDEN

Hoofdstuk 1

Zodra Merryn Burton bij de portierswoning van Pencradoc was gestopt en door haar beregende raam naar de oprijlaan van het grijze stenen landhuis keek, vroeg ze zich af of ze wel de juiste beslissing had genomen.

Niet omdat het gebouw er nogal gotisch en griezelig uitzag, wat wel het geval was, maar omdat ze het project waar ze zich mee zou gaan bezighouden, plotseling heel beangstigend vond. En het was absoluut de belangrijkste opdracht in haar carrière tot nu toe.

Het logische deel van haar brein zag geen reden om bang te zijn en de kunsthandelaren voor wie ze werkte zouden het niet op prijs stellen als ze zou omkeren en vierenhalf uur terug naar Londen zou rijden. Ze was vanochtend om zes uur vertrokken en wist dat haar vriendin Cordelia, die op haar eenkamerappartement in

de wijk Kentish Town paste, zich al helemaal zou hebben geïnstalleerd, hoewel het nog maar halverwege de ochtend was.

Terwijl ze zichzelf moed in probeerde te praten, nog niet in staat om door te rijden, verscheen er een donkere figuur in de deuropening van de portierswoning die haar licht fronsend aanstaarde. Het was een lange, ietwat slordig uitziende, maar ontzettend knappe man met donker haar.

Even vergat ze haar aarzeling toen hun blikken elkaar kruisten. Die lichte frons, dacht ze bij zichzelf, stond waarschijnlijk nu ook op haar gezicht. Ze kende hem, dat wist ze bijna zeker. En hij leek haar ook te kennen. Maar ze kon bij God niet bedenken hoe of waarvan. Misschien werkte hij ook in de kunstwereld. Die kans was aanzienlijk, gezien het feit dat ze vandaag allebei op Pencradoc aanwezig waren. Dat wereldje was relatief klein, dacht ze, en het zou goed kunnen dat ze elkaar al eerder tegen het lijf waren gelopen.

Ze staarde nog wat langer naar hem, keek hoe zijn gezicht bewoog, en zag hem twee stappen dichterbij komen.

Langzaam draaide ze het raampje naar be-